

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
25 сот.

[illegible]

Селесія ніжних...

ла, бо з природи річи принести не могла. По твоїй природі сецесія була актом наскрізь пасивним, а пасивні виступи згори засуджені на невдачу. Коли українська молодь зробилася на львівській університеті неprisутною — загіршила справу, за яку таким дивним засобом чібито „боролася“.

Але треба пам'ятати, що *errare humanum est*, і тому не можна надто дивуватися, що тодішня молодь зробила сецесію. Зате годі не дивуватися, коли сьогоднішня молодь по трийцяти літах окремим ювілейним святом „шанує пам'ять сецесії“...

Гадаю, що і тут зайшла помилка. Помилка взялася з того, що ініціатори та виконавці ювілейного свята сецесії не завдали собі труда познайомитися з історією події, яку заважали вшанувати ювілеем. Я певний, що якби вони

були прочитали мою статтю в Альманаху „Січ“ (1908) або „Хроніку руху української акад. молоді у Львові“ О. Назарука і Ол. Охримовичівної в тімже Альманаху, або хоч би невеличку повість з тих часів М. Новаківського — були би занекали думку про звеличання „сецесії“. Тому так думаю, бо трудно подумати, щоби якраз, ті круги молоді, що звуть себе активістами, вибрали для ювілею подію наскрізь пасивістичну!

Колиж така помилка не зайшла — то ще сумніше! Вказувало би це хіба на те, що дійсний духовний зміст теперішньої молоді мимо того, що 30 літ гірко учила нас *historia magistra vitae*, такий страшно близький до того страдального романтизму, що свого часу вивчав „сецесію“, а нині влаштовує її ювілей...

Володимир Темницький.

3 польської преси.

„Польсько-українські взаємини у Сх. Галичині“.

Нова стаття б. воеводи Борковського у краківському „Часі“.

III.

ЕКСТЕРМІНАЦІЙНА ПОЛІТИКА СУПРОТИ УКРАЇНЦІВ. — МОВНІ ЗАКОНИ. — КОЛЬОНІЗАЦІЯ У СХ. ГАЛИЧИНІ І В ДАВНИХ ПРУСАХ.

У передвоєнних часах — пише далі п. Борковський — поляки, що мали перевагу впливів в Австрії, намагалися винародолювати українців. Державна влада у Сх. Галичині формально нібито її не була польською і тому вона не застосовувалася (?), яке становище має зайняти до максималістичної програми винародолювання, що вкорінилася в польській суспільності. Польська суспільність старалася на цю владу впливати з тому напрямі. Колиж Польща стала незалежною, тоді польське громадянство намагалось досягнути того, щоби державна влада переняла від нього програму екстермінаційної політики супроти українців. Її завданням мало бути цілковите спольонізування українців. Подібне прямування повстало було — пригадає автор — перед п'яти віками на підкладі релігійної програми. Однак тепер такі плани мають ще менше даних на реалізацію ніж тоді наслідком далеко більшої національної свідомості.

„Самосрозуміло, — читаємо дослівно в статті — що коли держава бере безпосередню участь в акції, яка зміряє до винародолення одної з національностей, то це набирає примету ового роду стану „екс-лекко“. Тільки на такий підставі держава могла би підійматися такого завдання, якщо взагалі можливо припускати скору можливість винародолення. В кожному іншому випадку в державі витворюється постійна домова війна, що підкопує повагу права як чогось об'єктивного. План акції, початої державою проти українців у повоенному часі в цілях їх спольонізації, був побудований на каганцевих мовних приписах і на кольонізації подуднево-східних просторів поляками. Мовні закони введено під серпанком прав для державної мови. Кольонізацію старалися узаконити таким чином, щоби ролі держави в цій акції не була занадто офіційно уявляльна. У мовній ділянці встановлені приписи не могли дати ніяких результатів, коли мова про спольонізацію краю. Їх копіювали з Німеччини, де були зовсім інші відносини. Там дійсно по-

ляки, який навчився по німецьки і був змушений уживати тієї мови в державних урядах чи дубличних установах міг ачасом згерманізуватися. Мова, якою навчився говорити, була зовсім відмінна від рідної його мови. Мусів її часто вживати, бо контакти з позадомовим світом були значно частіші у Німеччині ніж у Сх. Галичині. Українець може без науки навчитися бодай слабо говорити по польськи, беручи на увагу подібність славянських мов. Примусові мовні приписи українське населення трактує радше як сепаратуру, як бажання понизити його рідну мову, бо знає, що і навпаки, поляки зі Сх. Галичини при добрій волі розуміють їх мову. Кольонізаційні проекти розбились передовсім об нестачу великих капіталів, які булиб необхідні для раціонального переведення такого плану. Поза тим слід звернути увагу, що населення Сх. Галичини, поза підгірськими повітами, нараховує подекуди понад 100 душ, що живуть з хліборобства на квадрат. кілометр. Побільшення числа цих душ могло спричинити нужду серед поселеного вже населення, а також серед кольоністів. Хліборобське населення Сх. Галичини прийняло кольонізацію без огляду на віру та національність дуже нерado, бо ж убувало їй терену, на якому зарібчувало. Коли часом порівнюється наша подуднево-східну кольонізацію з німецькою кольонізацією, то це порівняння не зовсім слушне. Познаничина чи Поморщина нараховує значно менше людей, що живуть з хліборобства на одному квадратному кілометр. Колиж до того додамо деякий технічно-господарський поступ, який нераз вносили німці, а крім цього великий капітал, який розпалювався по краю, то арозуміємо, що німецька кольонізація мала під господарським оглядом не зужожувати села, а навпаки, могла навіть дещо поправити умови утримання в хліборобстві. Німецька кольонізація була насильям у національній ділянці, але не була господарським нонсенсом“.

Оголошення, оповістки, місцеві як і з провінції оголошуватимемо тільки за попередньою присилкою належитости. Незаплачені заздалегідь оголошення не будуть поміщені.

Та проте комісарка виповнила друк. Жінка Дюка є римо-католицького обряду, але всі почувались українцями. Комісарка, не зважаючи на спротив, виповнила для неї мову польську. Провірити друку не дали. Так само не дали провирити друку в Атаманчукової Анни, кажучи, що це тайна! Найпикантніше в те, що чув парубок Микола Іванчук з Радван, коли прийшов у день по конскрипції до Варваринець. В одній хаті п. Нановський хвалився, як то він з панною комісаркою помагали робити поляків. Він казав широк: „Ми робили так, як хотіли, а не так, як люди подавали“. Списові аркуші Блазишних, в яких була записана для римо-катол. мова українська, знищили, написали нові і підписали даючи три хрестики.

Цілу низку фактів подають з Ілавча: В чистоті українським селі було 11 комісарів, самі поляки. Між іншим аж дев'ять латинників з Лощева. Один з місцевих комісарів, Степан Дудар, млинар в Ілавчу, колись українець, особливо був „ревний“. І так: Антін Вертепний, римо-кат., подав розговірну мову українську. Комісар на це сказав: „Ми ся порадимо“, взяв невиповнений аркуш (рубрика мови) і пішов. Михайла Швалюка не було дома, тоді комісар сказав, що виповнить друк у канцелярії і відійшов. Так само не виповнив рубрики мови для Маріяна Шміда, вчука Степана Грушецького, хоч Степ. Грушецький подавав для всієї родини українську розговірну мову. В Анні Дроздовської цілком не питався комісар ані про обряд, ані про мову. Взяв неплісний аркуш і відійшов. Надкомісарем на село Ілавче був управитель школи п. Тенча. Коли до нього пішла делегація громадян у справі аловживань поодиноких комісарів, він ту делегацію викинув за двері.

Подібні факти подають з Лощева. Загально комісарі не хотіли давати двомовних друків, кажучи, що до Лощева взагалі не прийшли двомовні аркуші. В господні Теклі Васильків виповнила учителька Лазаревичівна аркуш олівцем. На запит, чому пише олівцем, відповіла, що то все одно. Так само поступала та комісарка з Степана Матли, Володимира Миськова і Антона Кобля. В останнього виповняла все чорнилом, тільки рубрику мови олівцем. Подібно списувала та комісарка і по інших українських домах. Так само поступав комісар Ромбіш (учитель) у домах: Івана Ганчара, Катерини Гупалюк і Володимира Петровича. Деколи казали комісарі (учит. Лянарлова), що рубрики „мова“ не треба виповняти.

То лише окрушини, але певно, що й у інших селах, де були також самі комісарі поляки, справа йшла так само. Однак треба підкреслити, що українські селяни показали високий степень свідомості, всюди доматилися двомовних друків і записували розговірну мову українську. Ще більше потішачими є факти, що багато римо-кат. записували також українську мову як розговірну.

З кількадесяти рубрик списового аркуша йшов по правді бій тільки за дві рубрики: обряди й мови. Причину до того давали самі комісарі.

Три прикмети має

Чай марки Бузьок

Надзвичайний аромат
Знаменитий смак
Найбільша надатність

1072

1-7

домости, всюди доматилися двомовних друків і записували розговірну мову українську. Ще більше потішачими є факти, що багато римо-кат. записували також українську мову як розговірну.

З кількадесяти рубрик списового аркуша йшов по правді бій тільки за дві рубрики: обряди й мови. Причину до того давали самі комісарі.

КАЛУЩИННА.

В Долитові, пов. Калущ, представив громадський уряд старосту в Калущі на конскрипційних комісарів 4 селян, що вміють вправно писати до українськи і по польськи. Старостю всіх 4-ох відкинуло, а замінувало місцевого учителя від 1-ки Володимира Гладкого, діврського економа, камерального побережника з Копанов та учительку з Войнилова. Всі три останні поляки. Найбільше зі всіх заслужився Гладкий, бо він був старшим і давав усім інструкції.

До асистенції дав громадський уряд 4-ох радних. Гладкий обійшов з радним Ізидором Гаджаровським яких 8 хат, яких мешканці подали розговірну мову українську. Коли прийшли до римо-католика Посифа Маура, той подав розговірну мову українську, бо тою мовою лігало го-

„Конскрипція має дати правдивий образ...“

(Звідомлення з місць.)

ТЕРЕБОВЕЛЬЩИНА.

Конскрипція добігає кінця. Як видно з дотеріпіншого II ходу, мала вона наставлення політичне. Нарікав перед конскрипцією „Курер Львовський“, що українці роблять з конскрипції політику. З того, що досі ми тут у повіті бачимо, виходить, що саме поляки надали їй характеру чисто політичної справи. Перш за все повітовий конскрипційний комісар іменував майже виключно поляків на конскрипційних комісарів. Зпоміж українців було всього кількох учителів (на кількох усіх комісарів). Та навіть у тому іменуванні тих кількох українців учителів видно було тенденцію. І так нпр. старого і заслуженого управителя школи в Залазі п. Діонісія Рущицького іменували списовим комісарем в селі Підгайчикках, де мешкають латинники, а до Залазі дали інших. Старший чоловік мусів таким чином товктися по чужім селі, а в його селі був інший; а все тому, що п. Рущицький українець. У Глишаві, надкомісарем іменували молоденького учителя поляка, тоді як управитель школи п. Кінаш був звичайним районним комісарем в селі, Українці, які голосилися на списових комі-

сарів, повітовий комісар не прийняв. З того потім виходили такі куріози, що поляки, хоч і мали двомовні друки, не хотіли їх виповняти, вимовляючись тим, що — мовляв — вони не вміють по українськи писати. Щодо тих двомовних друків, то були чисті комедії. На чисто українські села, як на злість, присилали тільки самі польські друки. Деякі комісарі, особливо учительки польки, з засади не давали мішаних друків, аж коли хтось уперся, тоді витягали і казали, що то тільки — мовляв — той один для вас.

Покищо подамо тільки кілька фактів, які остаточно можуть до деякої міри ілюструвати роботу конскрипційних комісарів. Якби позбирав усі, то можна би скласти цілу книгу.

Варваринці. Одним з комісарів була п-а Раба зі Струсова. З нею ходив п. Нановський, листовив з Варваринець. Коли прийшли до Юліана Шестопала, то він домагався двомовного друку, тим більше, що бачив такий друк у комісарки. Але вона відповіла, що українського друку не має і не дала. В Дюка Ізидора господаря і господарні не було дома. Були тільки син. Господар лишив картонку, щоби комісар прийшов пізніше.

ворить. Гладкий стає переконувати, що римо-католик не може бути українцем, але Йосиф Мауур обставив при собі і Гладкий мусів його рішуче жадання сповнити. А вже найбільше Гладкого пересербило, як П. Мауур зажадав, щоби його пасерба, греко-католик, записав за українця. Коли вийшли з хати, сказав Гладкий до Гацкаровського, що як ще Мессе (латинник) скаже записати розмовну мову українську, то він кине папері і піде до дому, бо чим викажеться перед старостою? Після того пішов Гладкий домів і базав Галжановському більше не приходити. До асистентів взяв собі Гладкий свого наймита, а інші комісарі взяли собі аналізівальників або дівчат. Аркуші українських не давали, а як хто зажадав, то казали, що по українськи не вміють писати. (По польськи також не всі вміли.) Аркуші не всюди давали до підпису. Рубрики: „розмовна мова“ не виповнювали, а коли хтось рішуче цього зажадав, то вписували розмовну мову голови родини, а дітей не хотіли. Так було у Софії Свічеської, у Дмитра Ганушака і деінде.

Наслідок того всього може бути такий, що в Долпотові є самі „русини“ і поляки. Тимчасом дійсний стан такий, що в Долпотові всі люди, не виключаючи й латинників, подавали розмовну мову українську. Ледви чи нашлося в цілім селі п'ятьох людей, що чи то з глупоти, чи з намови мауурів подали розмовну мову „руську“. Поляків, крім дітяти, його кількох наймитів, кількох мауурів і 4-ох поліцаїв у Долпотові нема зовсім. Самі поляки, а також комісарі кажуть, що в Долпотові самі українці. Колиж спис комісарів викаже щось іншого, то буде сфальшований.

Селяни кажуть: „Нехай нас всякі Гладкі пишуть за що хотять. Для нас важне те, що ми самі уважаємо себе за українців і такими хочемо вмирати. І діти свої виховуємо на українців. Нічого не вдіє польська школа!“

Дня 13. ц. м. мав відбутися в нашому селі плебісцит проти коршми, але старостів з огляду на конскрипцію казало відложити його на пізніше. Боїмося, щоби відтак не сказали, що вже минув речинець.

Селяни.

Каву і чай купують у Майнля

1052

Академічна 2 а.
Ринок 18.

Світлій пам'яті пок. д-ра В. Охримовича.

I. Квітка на могилу пок. Охримовича від заморського товариша. — II. Лист пок. В. Охримовича з Сибірі до о. Пристайа в Америці.

I.

Хвальна Редакціє!

Пересилаючи вислови сердечного співчуття для осиротілої родини по бл. п. Володимирі Охримовичеві, доброму шкільному товаришеві та сердечному другові, кидаю і я з далекої чужини грудку землі на його могилу. З покійним Владком я часто переписувався з Америки в часі його заслання перепишувався на далеку Сибір та по його повероті (по російській революції) до Галичини. З огляду на червоний олівець не можу поділитися з ширшим українським громадянством деякими цікавими листами покійного Охримовича, писаними ним до мене по повероті з російського заслання, зате наводжу один лист, писаний із заслання з Голтвяно-Богучанського на Ангари — Єнесей. губ.

о. В. Пристай.

II.

д. Голтвяно, п. Богучани на Ангари
Єнесей. Губ. 7/21/12. 1916.

Дорогий Товаришу, Отче Олексю!

Дякую Тобі сердечно за ширий лист з 13. IX. ц. р. та за підмогу 40 руб. Я щоправда, грошової підмоги не конечно тепер потребую, але задержую Твою підмогу з подякою тому, що я нахожусь у тім положенні, що мушу помагати іншим і з тої причини часто сам нахожусь в потребі; значить: задержую Твою підмогу, не так для себе, як більше для інших, котрі більше від мене потребують і тому також в їх імені складаю Тобі подяку.

Я вже другий рік живу на „край світа“, бо від того села де я живу тепер, в напрямі на північ, нема вже жадної людської оселі, аж до самого північного бігуна. До найближчої станції залізної дороги маю 700 верст, до найближчого містечка 400 верст, до найближчої почти 60 верст. Та найгірше те, що самотнім способом комунікації є ріка, по якій літом пливають на лодках (через 3 місяці), а зимою (через 5 місяців) їздять на санках. Весною, коли ріка розмерзає і в осени, коли ріка замерзає через 4 місяці (т. зв. 2 місяці на весну і два місяці в осени) ми тут цілком відізані від світа і тоді не дістаємо через 2 місяці ніякої почти.

Село, в якому живу, дуже маленьке (40 хат); нема в нім ні школи, ні церкви, ні крамниці, ні корчми; селяни (російської мови і віри) займаються різнництвом, риболовством і мисливством. Кругом села безмежний ліс — т. зв. „тайга“. У цьому селі, де я тепер живу, крім мене нема ніякого більше австрійського підданого, ані нема нікого з російських українців, ані нема жадного чоловіка з вищою, або хоч би середньою школою. Знаючи це все, зможеш оцінити мою самотність і самотність.

Моя жінка і діти лишилися дома, у Львові і пишуть мені звіткам, але листи, чи картки йдуть звіткам сюди дуже довго і часто пропадають по дорозі. Останню картку писала до мене жінка в серпні ц. р., а доручено мені ту картку цього місяця. Крім мене вислано сюди в Єнесейську губернію ще кільканадцять інших українців зі Львова, але вони живуть далеко від мене на кількадесят, або кількасот верст. Хтось прислав для мене і для моїх львівських товаришів недолю і неволі 1.500 рублів на руки американського консула у Владивостоці ще в осени м. р. (1915), але консул не хоче нам тих грошей видати, поки не предложимо йому письма від того, хто вислав гроші. А ми не тільки не дістали ніякого письма у тій справі, але навіть не знаємо, хто ті гроші прислав. І так ми тих грошей і досі не дістали. Може Тобі вдасться довідатись, від кого ті гроші, то зараз напиши.

Просиш мене, щоби я відкрив Тобі мою душу. Роблю це радо. Хоч трудно мене назвати правдивим християнином, а тим менше католиком, то мимо того, я чоловік дуже релігійний; вірю в Бога, молюся до Бога і надіюся на Бога. І надіюся, що вірна вийде на добре і нашому народові і всьому людському роду. І надіюся, що я ще верну до дому, до рідного краю та побачу своїх рідних, свою жінку і свої діти (сина і дві доньки). Це мене тримає і я помимо всіх невгод, чуюся здоровий і не піддаюся біді, чого і Тобі бажаю з новим роком і з Різдвом Христовим.

Здоровляю Тебе щиро

Твій товариш

Володимир Охримович.

Господарська програма в Радянщині.

МОСКВА, 19. XII. ПАТ. Вчора розпочалася сесія всесоюзного виконавчого комітету. Сесію відкрив Калінін, після чого голова уряду російської республіки Сулімов виголосив реферат про стан і болячки радянського господарського життя. Промовець зазначив: „Гаслом нового бюджету

твого року буде боротьба за якість продукції й мобілізацію всіх сил для розвитку промислу. Хліборобська політика буде розгорнута дальшу розбудову колективів, яка в 1932 р. має обняти 73 проц. селянських господарств“.

На освітньо-господарському полі.

Освітньо-кооперативно-господарські курси в Березові Нижньому, пов. Коломня.

Від 25. XI. ц. р. відбуваються в Березові Нижньому освітньо-кооперат. господарські курси, що триватимуть до 5. I. 1932. Як сама назва говорить, на курсах подається: 1. загальна освіта (виділ загальної освіти), 2. відомості з науки про мову, право, медицину і гігієну, природознавство (астр., фіз., хем., бот. і зоол.); крім того 5) математику.

На виділі кооперативного: 1) книговодство; 2) торговельне і кооперативне право; 3) політична економія й економіка українських земель; 4) торговельна кореспонденція; 5) торгівля різними плодами і кооперативний абут; 6) купельні рахунки; 7) сільсько-господ. продукції; 8) годівля худоби і безріг; 9) упрява ріді і сіножатей; 10) птахівництво; 11) садівництво; 12) молочарство-сироварство і бриндзарство.

Ініціативний Комітет курсів попросив до

викладів фахівців з кожної ділянки. Виклади свої вже почали: д-р Л. Ткачук, д-р Завалив, інж. Б. Ніжанковський, інж. Жук, учит. З. Іванчук, м-р М. Пригородський та студ. Ю. Геняк. В найближчих днях зачнуть свої виклади, О. К. Левицький, д-р Мурович, д-р Карпінка, д-р Левицький, дир. Бабюк, дир. Михайлюк, дир. Семкович, інж. Панафій, інж. Дмитренко та м-р Ю. Лисяк.

Всіх слухачів є около 50 з Березова й околиці. Виклади відбуваються щодня від год. 4—10 вечорами в залі Народного Дому. Крім того відбуваються привагидні виклади, як наприклад: 1) про організацію аматор-драм. гуртків на селі, 2) про працю в „Просвіті“ „Р. Ш.“ та економічних установах, 3) про товариські відношення, 4) про соціальну оборону.

Курсами кермує комітет, а зложений з 9-ох членів. Тісніша управа зложена з 3-ох членів (рівночасно членів ширшого комітету). Кожен з них опікується і проводить одним з виділів. Один з цих трьох є головою комітету і провідником курсів.

Освітні курси в Березові Нижньому — це друга спроба творення нашого народного університету. (Перша спроба — це освітні курси, організовані пок. Мих. Галушинським). Треба дійсно тішитися, що цим разом заініціювало курси само тамтешнє селянство, а арештувало свої плани за помічю березівської інтелігенції та запрошених замісцевих представників-фахівців.

Дня 8. XI. уладжено святочне отворення народного університету в Березові Нижньому. Програма свята складалася з двох частей: 1) академії, у яку входило: вступне слово, реферат про значення освіти і кооперації, декларації та хорів продукції під диригентурою ц. Чукура; 2) інспірації поезії Шевченка „Невольник“. Свято лишило по собі дуже гарне враження.

Дня 21. XI. комітет курсів уладив для своїх членів і запроваджених гостей чайний вечір, на якому наша сільська молодь бавилася дуже примірно.

На 3. I. 1932 р. комітет приготував святочне закінчення курсів. Покищо побажати би, щоби аложена праця багатьох людей принесла нашим гудулам якнайбільше користі. — Реп.

Враз зі святочними чи новорічними бажаннями вручить своїм найдорожчим життєву полісу Товариства взаємних об'єднань на життя й ренти

„КАРПАТІЯ“, вул. Руська 181.
а це буде найкращий доказ Вашої дбайливості за будучість найближчих Вам осіб.

Новий радянський бюджет.

МОСКВА 20. XII. ПАТ. Центральний комітет комуністичної партії ухвалив бюджетові видатки на 1932 р. у висоті 21 мільярдів рублів, або 4.900 мільйонів більше, ніж торік. Подвійна сума буде призначена на розбудову великого промислу, особливо металургії. На сохозна і кохозна призначено 4.300 мільйонів, на розбудову залізниць, водних доріг і повітряної флотії 3.330 мільйонів рублів.

І заощудьте за найдешевшу ціну найдобриші

Прийдіть угорські токайські вина

Мадар Боргас
Жовніська 11.

1033 5-7

ХОРОНІТЬ ВАШІ ОЧІ
ВАШ НАЙЦІННІШИЙ СКАРБ

9722-5

ВЖИВАЙТЕ ЖАРІВOK
PHILIPS ARGENTA

ОСТАННІ ВІСТІ

СПРАВА УКРАЇНСЬКИХ ГІМНАЗИЙ В СОЙМІ.

На денному порядку засідання сойму з п'ятих було внесення ППС про привертнення державним службовцям 15 проц. додатку. Сойм прийняв внесення комісії, щоби внесення відкинути. Відкинули теж наглість внесення опозиції про надужиття при виборах в окр. Перемишль. Маршал відіслав внесення як звичайне до адм. комісії.

Пос. Войтович (ББ) в імені освітньої комісії здавав звіт із трьох внесень Українського Клубу у справі 1) реактивування держ. української гімназії в Тернополі, 2) в справі відкликання розпорядку міністра освіти, яким замкнено українські прив. гімназії в Дрогобичі та Рогатині. Референт сказав, що комісія після дискусії ухвалила відкинути ті внесення. Учні вищих клас тих гімназій — мовляв — брали участь у протидерж. виступах, а навіть саботажах. (У польських гімназіях арештували вже не раз учнів-поляків за протидержавну, комуністичну роботу, однак ніодної гімназії не замкнули. — Прим. складача).

Мін. освіти Єнджеєвич заявив, що українські внесення вже неважливі, бо львівська кураторія дала „Рідній Школі“ концесію на ведення приват. гімназії в Дрогобичі. Внесення ті є теж неумотивовані, бо розпорядок міністра оснований на законі про устрій шк. влади. Такий розпорядок видати міністр мав не лише право, а й обов'язок, коли він ствердив, що оба заведення перемінилися в протидержавні станиці. Сама молодь тут найменше винувата, тому їй дано нагоду вчитися в інших школах. Коли найшовся концесіонар, що давав ліпші гарантії, дали йому дозвіл на ведення шкіл у тих самих будинках. Міністр просить сойм відкинути українські внесення, бо вони не є умотивовані ні формально ні фактично.

Пос. Рудницька (УНДО) піддержувала внесення свого Клубу. (Коли вона станула на трибуні з клубу ББ, почувся крик: „Геть із польського сойму! До Берліна! До Женеви! Забиратися відсіля! Пос. Рудницька: До Женеви підемо, чи вам подобається, чи ні, бо це наше право! Пос. Павловський шось кричить, на те пос. Бурда відповідає йому: Віддайте Загроду! Пос. Павловський: Ви краще піддайте мандат).

Бесідниця вказувала, що внесення Українського Клубу, оголошене тому рік, увесь час спочивало в освітній комісії, а предсідниця тієї комісії пос. Яворська все відповідала, що справа ще не доспіла, хоч тут ходило про дозвіл тисячки української молоді. Референт говорив, що гімназії замкнено з пед. причин, тимчасом замкнено їх лише завдяки поліц. донесенням. Мин. року у Сх. Галичині політ. атмосфера була вже напружена, а замкнення 3 гімназій це була лише частина „пацифікації“. Зліквідовано ті гімназії під претекстом протидерж. діяльності і то без слідства шк. влади. Говорилося, що учні брали участь у саботажах. Це, само собою, неправда. В Тернополі під закладом підпаду арештували 3 учнів укр. гімназії. Віцевоєвода Дзеволтовський та воєвода Мошинський сказали українській делегації, що цей підпад матиме наслідки з боку уряду. Те саме сказав міністр освіти в інтерв'ю ПАТ перед присудом і перед слідством. Підчас „пацифікації“ арештували 22 учнів тернопільської гімназії й 1 вчителя. Слідство в справі арештованих уморило, за вишкою 3 учнів, обвинувачених у підпаді. Судова розправа в лютім ц. р. закінчилася увільненням тих 3 студентів. Прокуратор не висів навіть спротиву. Отже ніодного учня із тисячки не засуджено суд. присудом за участь у саботажі.

На вечірньому засіданні пос. Рудницька анізкою фактів доказувала, як виглядає теорія про існування „ячейок“ УВО в тернопільській гімназії. Ця теорія не витримує критики. Візитації в 1929. і 1930. дали добрі висліди, ніхто з учителів не мав дисц. слідства. Всеж 3 тижні після візитації замкнули гімназію. Справжні причини не є педагогічні, а політичні. З тернопільської гімназії, яка виховала багато світлих українських горожан, ніколи не виходили бандити ні саботажисти. В терн. воєвідстві живе 300.000 українців, а польська меншина в тім воєвідстві має 17 середніх шкіл. Коли множаться проступки молоді і кінчається у суді, то не молоді винні, а пед. система, яка відбирає молоді лег. форми уч. організацій і заганяє їх у нелегальні. Вкінці бесідниця провела п'ятнадцять внесення Українського Клубу.

Пос. Яворська (ББ) про промову пос. Рудницької каже, що це не такі „невиннятка“. Заявляє, що обмежитися до Дрогобиччини, бо саме Дрогобич виховав убивників пос. Голука. Директор української гімназії в Дрогобичі Кузьмович толерував і патрунував нелегальному „Пластові“, який був у взаєминах із УВО. У „Пласті“ збирали гроші на зброю, а його члени мали зброю. (Голоси на укр. лавках: Танки й літаки!). Директора й учителів, що витворювали таку атмосферу, не толерувало би ніяке научне заведення в ніякій державі тай не диво та, що з такою атмосфери вийшов убивник Голука. (Великий галас на українських лавках: Вбивник невідомий! Інший голос: Не тягніть нас за язик, бо скажемо все! Марш, прикликає до порядку пос. Рудницьку). Пос. Яворська: Нема в світі держави, яка толерувала би такі научні заведення. Ми створюємо новий тип поляка й українця. (Голос з укр. лавок: Спасибі!).

Пос. Пйотровський (ППС) каже, що внесення спізнене більше ніж на рік з причини нинішньої системи правління. ППС старається, щоби можливе було співжиття українців із поляками. Колиб і признати становище уряду про протидержавні виступи кількох учнів, то чи можна приноравливати збірну кару? Польща має 3 міл. горожан на чужині. Польські меншини в тяжкій положенні в багатьох державах в Європі, а навіть за океаном. Яка буде польська моральна основа оборони польських меншин за кордоном, коли в себе дома поляки хочуть вибілити розпорядки, які кривдять кількамільйонне українське населення? Меншинам належаться не лише обов'язки супроти держави, а й рівні права. Бесідників клубу голосуватиме за укр. внесеннями.

Пос. Матчак (укр. соц. рад.) збиваючи твердження референта сказав: „Я дуже просив би, щоби передчасно не викликати від нас заяви в справі вбивства Голука. Ми передчасно мусіли би зложити заяву, яка буде не так сензаційна, як дуже неприємна. Прощу лишити те судові для выяснення, а як буде правосудний присуд — можемо зложити заяву. Застерегаємося проти інсинуації пос. Яворської. (Голос із лав ББ: Ви шось знаєте). Повторюю: Можемо зложити заяву, яка буде не так сензаційна, як неприємна. Пропоную справу відіслати до комісії, щоби там направили кривду.

У голосуванні відкинули всі внесення Українського Клубу, за яким заявили: нац. меншини, ППС і Стр. Люд. НД здержалася від голосування.

Найближче засідання сойму 12. січня 1932.

„Слово Польське“ жаліється.

„Слово Польське“ з 21. грудня в статті „Невиннятка з „Пласту“ жаліється, що весь тягар сойм. дебати над українськими внесеннями спочивав на ББ. Ніяка інша польська партія не виступила до боротьби проти претенсій п. Рудницької та тов. ППС. Вирушила в сукурс українцям, жиди-сіоністи голосували за внесенням, ендеція (лавки її майже пусті) найшла в трагікомічній положенні. Не голосувала проти внесення УНДО, а здержалася від голосування за внесенням ББ, що відкидало укр. внесення. Це — твердить „Сл. П.“ — треба затягнути.

Коли посми ББ встали, щоби голосувати за відкиненням українського внесення, один із посмів ББ спитав ендеків: А ви? Ст. Стронський відповів: „Ми не хочемо брати відповідальності за те, що ви робите“. Пос. Луцький: „Де для нас моральна сатисфакція“. „Сл. П.“ додає від себе, що „Стронський, мовляв, так врадувався компліментом УНДО, що на диво замінів“.

ПОСЛИ ВИДАНІ СУДАМ.

В п'ятницю на засіданні соймової комісії посольської незайманості ухвалили видати судам начальника редактора „Л. Курера Краковського“ пос. Маріана Домбровського (ББ), притягненого до карної відповідальності з прив. обвинувачення якогось Фрідмана з приводу статей в „Л. К. Ц.“, пос. Клециньського (ББ) з прив. обвинувачення пос. Недзялковського (ППС) за чинну зневагу (тому кілька місяців пос. Клециньський вдарив в лице пос. Недзялковського за статті в „Роботнику“). Далі постановили видати пос. Фіделюса (Стр. Люд.) за чинну зневагу, пос. Мадейчика (Стр. Люд.) за обиду чести, пос. Лека (НД) і комун. посмів: Данецького, Бужинського та Ткачова за протидержавні виступи а пос. Цюлкоша (ППС) на домагання прокураторів в Тарнові та Нов. Санчі. Справу видачі пос. Левандовського (НД) (обвинуваченого, що в зізнаннях про дохідовий податок не виказав частини свого доходу) комісія відложила.

ВЛОМИ ДО АДВОКАТІВ У БРОДАХ.

Невідомі злодії вломилися в Бродах до мешканця адв. та д-ра Теод. Жовнірчука. Вкрали 1000 дол. готівкою, касетку з бжвтерією та кож вартості ок. 1000 дол.

Вже після влому до адвоката д-ра Амбоса, в якого вкрали гардероби варт. ок. 3000 зол. поліція дістала інформації, що місцем злодії готувалися до крадіжеч передовсім до мешкань і канцелярій адвокатів. Повідомлено про те адв. д-ра Жовнірчука, та він лишив свою хату без догляду. З того скористали злодії та обікрали його.

ВБИВНИЦЮ УВІЛЬНИЛИ.

У суботу закінчилася перед львівським судом присяглих розправа проти Анни Кошичкової з Левандівки, яка вбила свого чоловіка. Присяглі 11 гол. potwierдили питання про обвинувачення, а 7 гол., що обвинувачена ділала в афекті, тому суд увільнив Кошичкову від вини та кари.

БЕЗКАРНІСТЬ ГАЙМВЕРСЬКОГО ПУЧУ.

Судовий процес у Граду проти 8 членів Гаймвери, обвинувачених за державний замах з 13. вересня ц. р., скінчився увільненням. Присяжні відповіли на всі питання 12 голосами „ні“, наслідком чого трибунал увільнив усіх обвинувачених від вини та кари. Коли підсудні явилися на салі, щоби вислухати присуду, публіка привитала їх піднесенням рук на фашистський спосіб. Підсудні відповіли тим самим способом. Прокуратор не зголосив відклику.

ВІДЕНСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ І ПОДПИСИ У ФОЙТСБЕРЗІ.

З приводу подія у Фойтсберзі соціал-демократичні посми у віденській національній раді зголосили інтерпеляцію, закидаючи адміністрації владі, що не реагує на збройні притотування Гаймверів, а зате велить стріляти до робітників. Підчас цієї промови вибухла на салі велика буча, яка малопо не скінчилася бійкою між соціал-демократами і послами Гаймверів.

НІМЕЦЬКІ ШАДНИЧІ РОЗПОРЯДКИ.

Пруський сойм скінчив наради над проектом нових шадничих розпорядків, що будуть оголошені у формі декретів. Розпорядки вносять великі редукції в державну адміністрацію. Крім редукції урядовців будуть знесені деякі досвідні установи в обсягу хліборобства, лісництва й ветеринарії. Будуть закриті академії мистецтва у Вроцлаві і Кенігсберзі, 9 педагогічних академій та всі державні театри з винятком головної опери і драматичного театру в Берліні.

ХОТЯТЬ СПОКОЮ НА СВЯТА.

Австрійська рада міністрів заборонила улаждувати публичні збори і походи в цілія Австрії у святочному часі від 19. XII до 6. I., щоби не допустити до порушення публичного порядку й спокою.

Спортові висліди.

ГАКІВКА.

Субота, 19. XII.

ПОГОНЬ—УКРАЇНА 2:0 (0:0, 1:0, 1:0).

ЧОРНІ—ЛЕХІЯ 2:1 (1:1, 1:0, 0:0).

Змагання на торі Л. Т. Л. при вул. Палтинській, що відбулися при світлі рефлекторів, принесли в суботу перемогу Погоні і Чорним. На змаганнях з Україною оба порота здобув Гемерлінг. Судював п. Франковський, що признав другий гол для Погоні з офсайту, хоч в загальному відповів добре своєму завданню. Змагання Чорні—Лехія судював п. Кухар. Видців понад 1000.

В Україні без сумніву пайліпший Труш, на жаль, нема кому використати його центр. Позатим добрі ще Дицьо, Гофрик і Ліщинський, всі інші слабші. Воротар Скрипін списувався в загальному пезле й оборонив багато цільних стрілів. Стріли голеїстів України, яких було дуже багато, були менше цільні, тому воротар Погоні не мав багато до роботи. Змагання Погонь—Україна, ведені незвичайно фер, подобалися глядцям, значно більше, як змагання Чорні—Лехія, в яких деякі грачі пописувалися брутально.

Неділя.

ЧОРНІ—ПОГОНЬ 1:1

ЛЕХІЯ—УКРАЇНА 1:0 (0:0, 1:0, 0:0).

Україна держалася дуже добре, Лехія швидко в другій треті здобула перші, як пізніше виявилось, в останній ворота. Судював п. Шіба.

ГОКЕЙ У КРАЮ.

Катовиці. Репр. Польщі—Тропавер Е. Ф. 3:1. (Субота).

Катовиці. Репр. Польщі—Тропавер Е. Ф. 2:1. (Неділя).

Познань. АЗС—Варта 3:2.

Варшава. Скра—Ж. А. С. С. 3:1.

Краків. БЕСВ—Малабі 3:1.

Краків. Сокіл—Краковія 4:1.

Лодзь. ЛКС—СКО 7:1.

МІЖДЕРЖАВНІ ЗМАГАННЯ.

Париж. Австрія—Франція 1:1.

Стокгольм. Отава (Канада)—Репр. Стокгольму 8:2 і 10:0.

[illegible]

НОВИНКИ

— ПОЧТОВІ СКЛАДАНКИ розсилаємо з найбільшим числом і просимо Вп. Передплатників негайно надіслати передплату, щоб не було перерви у висилці часопису. Передплата на місяць січень 5 зол.

— Першорядна українська фризійерня Г. Кутковського, Львів, вул. Бляхарська 11, тел. 93—21. 1070 1-?

— Магазин постелі Р. Джала, Львів, вул. Хорушина 5. (б.ля кіна „Аполло“) поручає по найнижчих цінах, ковдри, матраци і постіль. Перероблює ковдри по 6 зол., матраци по 3 зол. 786 19—100

— У зв'язку з побутом еп. Хомишина у Варшаві польські джерела повідомляють, що в Станиславові йдуть переговори. Незабаром оголосять обі сторони заяви, як вислід тих розмов.

— Скарб біля Ужгороду. Столицею Закарпатської України — Ужгородом — прогомніла вістка, чеська преса зробила з неї сенсацію. Саме в жовтні цього року чеська поліція арештувала в ужгородських лісах двох москалів, які приїхали аж з Японії на якісь розшуки. Поліція їх придержала. Опісля справа затихла, а зараз почалися нові розшуки та розкопки в залісних вивозах і провалах біля Ужгороду. Тепер іде гарячкова праця перед більшими морозами, але за кілька днів вона мусить зупинитися. У перших місяцях війни саме тими просмиками Карпат вдерлися російські війська, а саме 48-а дивізія піхоти. В інших місцях наступ заломився і німецькі та малярські полки наступали з усіх боків на самотню дивізію. Її командант, відомий з невдатної контрреволюції 1917 р., ген. Корнилов приказав відворот, який швидко змінився в безладну розсіпку. Відділи кидали зброю та блукали карпатськими лісами. Касю дивізії піклувалося п'ять старшин, які мали її перевести до Росії. Однак вони заблудили на шляху та спинилися в кам'янецькому лісі за Ужгородом. Були певні, що попадуться в полон, тому вирішили скарб закопати. Перед тим

присягнули, що хтонебудь із них лишився би живим. — після війни має повернути на місце і добути скарб. Після повороту до штабу армії старшини сказали, що старшини дивізії разом із скарбницею попалися в полон. Їм повірили, ніхто ні хвилини не сумнівався в їхні слова. Війна та революція розділили тих п'ять старшин. Двох полягло на фронті під час наступу на Тернопіль, одного розстріляла Чека в Одесі, один загинув без вісти, один залишився живим. Був до недавня старшиною у штабі „армії“ от. Семейнова, що веде партизанську боротьбу з більшовиками на Далекому Сході. Звідтіля приволікся він на Закарпатську Україну. Чеська поліція арештувала його, він признався до всього та сьогодні шукає закопаних півтора мільона золотих рублів у порозумінні з чеською владою.

— Ловля мільонів. Перед 60-и роками видобули перші перли біля бережжя Австралії. У тих часах, сьогодні звичайне та важке ремесло, — ловля перел мала пошмак романтизму та розбійництва. На морському дні біля північного берега Австралії було багато перлоносних мушель. Ніхто не стеріг берегів, сусідні острови замешкували тубильці, у водах роїлися рекіни. Шандко почали тут кружляти шукачі золота. Човнами перепливали на острови та під грозою революцій вибирали найкращих пливачів із осель; кидали їх у море та наказували поринати на дно. Звідтіля нурець вертав із кількома мушлями, або не вертав уже ніколи... 1872 р. право та австралійський уряд добачили кривду тубильцям із проливу Тореса та заборонили ловлю перел, однак вона не зупинялася тут, ані на Новій Гвінеї Розвинулася могутній та поплатний промисл. Річно відсіля добувають перли вартости 5—7 міль. зол.; мало відомі острови з проливу Тореса відібрали пальму першенства арабським берегам, як „країні перел“. Досі не змінилася техніка праці. Як перед 60-роками, так і тепер, нурець мусить поринати на дно моря глибокого до кільканацять метрів. Нурцем є майже завжди австралійський тубилець, або маляець. Лише тоді, коли дно моря

лежить глибше під водами моря олігає нурець нурковий одяг. Звичайно поринає нагий, затопує собі тіло оливою, затикає отвори носа та вух. Знаряддям до відривання мушель служить йому дерев'яний патик, має теж кошик із трощі на збирання їх. З бігом літ вичерпуються шораз більше коштів багаті перлами переважа. Сьогодні за перлоносними мушлями нурці поринають шораз глибше, нурковий одяг стає шораз більшою konieczністю. Торговельний промисл ловлі перел поставлений зовсім новітньо. Три великі концерни побороли слабших соперників, тепер борються за кращі здобутки. Два з них чисто японські. Злід лоба глядять на це Австралія, котра може лякатися набігу з перелюднених японських островів, але вона безсильна супроти тих, що грабіжницькою рукою сягнули по серце Манажурії, щоб чужими багатствами скріпити „країну сходячого сонця“.

СПОРТ.

За поширення гаківки між українцями.
(Комунікат Спортового Т-ва „Україна“ у Львові).

Управа секції гаківки при Спорт. Т-ві „Україна“ у Львові подає до відома, що змагуні, які хотіли тренувати гаківку на леді, можуть інформуватись у капітана дружини п. М. Труша під час тренінгів на „Світезі“ у вівторки і четверги (попол.), або у п. М. Дуткевича по кожних змагання „України“. З огляду на те, що „Україна“ творить у цьому сезоні також і другу дружину, в якій початкуючі та юніори мали б не лише вправляти, але й змагатися з іншими дружинами, закликаємо всіх охочих плекати цю гарну, досі серед нас так слабо поширену ділянку спорту.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 18. XII п. р. за масло експортне та десерове пріма 3-40 зол., за літру молока 24—25 сот., літру сметани 1-20 зол., копу лопь 6-00—6-20 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Миський Театр:

Нечинний.

Театр Ріжнородностей:

Понеділок 21 грудня в годині 8 веч.

„Вогнем і мечем“.

Вівторок 22 грудня з причини генеральної проби муз. комедії „Граємо оперетку“ театр нечинний.

Середа 23 грудня в 8. год. веч.

„Вогнем і мечем“.

Інше.

АПОЛЛО: „Велика туга“ (Каміла Горн, Анні Ондра, Ліза Даговер, Ольга Чехова, Гарі Лідтке, Конр Файт, Шазов Кортнер).

КІНО: „Кохання серед ледів“.

КОПЕРНИК: „Не гріши, жінко!“

ЛЕВ: „Боротьба в підземеллях“.

МЯРУСЕНЬКА: „Не гріши, жінко!“

МІРАЖ: „мюесаріо“ (Бастер Кітон), „Поганин“ (Рамон Новаро).

ОАЗА: „Диявол океану“, „Пав губернатор на інспекції“.

ПАВ: „Більше газу!“, „Тайна поштової скриньки“.

ПАЛІАС: Звукова фільма „Любовник півночі“.

ПАСАЖ: „Велика парада „Фокса““.

ПРОМІНЬ: „Бруківний метелик“.

СОНЦЕ: „Гробниця великого кохання“.

СТИЛЕВ: „Веселий тиждень Метро-Годдін Маєр“.

У ПАЛІАС: „Грива на мушину“ (Ліліяна Гейд).

„Гаміний полінай“ (Еді Польо).

ХИМЕРА: „Особиста секретарка“; звук.

додаток „Мікі“.

Програма радіо.

Вівторок 22. грудня 1931.

Ляйпциг (259,3) 21:30 Танкова музика.

Лондон (356,3) 20:00 Концерт. Гельсінфорс (368,1) 19:30 Концерт. Бука-

решт (394,2) 17:00 Румунська музика.

Рим (441,2) 21:00 Концерт. Харків (337,5) 19:30 Технічний виклад. 21:00

Опера. Ленінград (1000) 14:00 Концерт

Париж (1724,1) 21:00 Опера.

Середа 23 грудня 1931.

Моравська Острава (263,4) 19:00 Кон-

церт. Брно (341,2) 19:05 Концерт. Гам-

бург (372,3) 19:30 Концерт. Сотенс

(405,8) 20:30 Пісні. Берлін (419) 22:10

Танкова музика. Лінденберг (472,4)

13:05 Концерт. Прага (486,2) 18:25 Опе-

ра. Мільно (500,8) 20:45 Оперетта.

Брюссель (508,5) 18:00 Танкова музика.

Відень (516,4) 19:45 Концерт. Мінхен

(531,9) 19:30 Концерт. Харків (937,5) 19:30,

20:00 Концерти. Калюндборг (1133,8)

20:00 Данська музика.

Львівське радіо.

Вівторок 22. грудня 1931.

Львів (380,7) 11:40 Перегляд краєвої

респ. ПАТ. 11:53 Час із Варшави.

13:10 Про погоду дня. 15:15, Лету-

нав. 15:25 Перед карнавалом. 15:45 Гро-

шова бржа. 15:50 Для молоді. 16:00 „Сов-

гн“. 18:50 Нові аорі. 17:35 Концерт. 18:50

Всичина. 19:15 Літературна гутірка.

19:45 Радісний молодення. 20:00 „Зарі-

шання“. 20:15 Концерт. 21:15 Листуван-

ня. 22:10 Концерт. 22:50 Спортові новини

23:00 Танкова музика. Грамофонові

кружки: 12:10, 13:00, 16:40, 19:40.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакції не відповідає

Кооператива Український Театр у Львові. Театр ім. Тобілевича у Станиславові.

Г. А. Л. И. Ч.

21. XII. „Пурга“.

22. XII. „Розведена“.

23. XII. „Грішниця на острові Паго-Паго“ (премієра).

25. XII. „Про що тирса шелестіда“.

СТАНІСЛАВІВ:

26. XII. „Розведена“.

27. XII. „Грішниця на острові Паго-Паго“ (премієра, постановка В. Блавацького).

До Громадянства Станиславщини! Як

минулого так і цього року Кругок „Рід-

ної Школи“ в Станиславові поширює

дальше звичай закупки Свят-вечірних

свічок „Рідної Школи“. В кожній хаті сві-

домого українця повинна наїтись на свя-

точному столі ця свічка, завязана синьо-

жовтою стрічкою з написом „Веселих

Свят переславе „Рідна Школа“. Наше

Громадянство, закуповуючи масово за

добровільними датками цю Свят-вечірню

свічку, приїде „Рідній Школі“ з дуже

великою поміччю в теперішнім дуже

тяжким для неї положенні. Тому сподіва-

ємося, що кожна українська родина куп-

ить на свій святочний стіл таку свічку—

чим причиниться від себе до піддержки

трьох шкіл „Рідної Школи“ в Станисла-

вові. Всім членам „Рідної Школи“ в Ста-

ниславові ці Свят-вечірні свічки доручу-

вати буде Кругок окремо, а у громадах

у повіті свічки можна купувати в кожній

місцевій кооперативі. 1-1

Оголошуйтеся в найстаршій укр. щоденнику „ДІЛО“!

Дрібні оголошення

За оголошення редакції не відповідає

Г. А. Л. И. Ч. гарні, вибрані, (найменше 5

кілової по 8 зол. за 1 кілово, чисті,

світлові повилі з цукром, бочілочка 5

кілово 10 зол., чиста овеча бриндія, бо-

чілочка 5 кілово 10 зол., бжівний, гір-

ський мід. пушка 5 кілово 20 зол., во-

доські горхи паперівки, мішочок на 5

кілово 14 зол., висилає оплачено за пі-

сляплатою Мендель Штуммер, Ко-

сів к. Колом. 935 7-10

Р. ОБІТНИЧІ ВБРАННЯ, охоронні пла-

щі, кафтанки, нова злижка цін:

„Pallium“, Вірменська 3. 907 6-?

П. АРОХ вівторок, старший віком шу-

кає старшої неїсти, пересочної ін-

телігенції до невеликого господарства

на селі, до ведення кухні і домашнього

порядку. — Винагорода згідно з умо-

вою — Зголошення до Адміністрації

„Діла“ під „Господарство“. 1063

К. КОНЦІПІЕНТ з адвокатським испи-

том шукає місця в адвоката Зго-

лошення приймає проф. Мартинюк,

Львів, Кентшинського ч. 3. (Ketrzys-

skiego 3.) 5-2

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакції не відповідає

Запросини до передплати.

Третій Рік Видання!

Передплатуйте одиникий багато ілюстрований журнал КІНО на 1932 рік.

КІНО

виходить двічі на місяць.

Річним передплатникам будеко видавати премії.

Передплата: На рік 12 зол., на 3 місяці

3 зол., на 6 місяців 6 зол., окреме число

55 сотників. — Передплата за хордоном

2 ам. долари річно. — Заовлення й пе-

редплату надіслати на адресу: „КІНО“,

Львів, вул. Бляхарська ч. 8/1. 1-3

Подяка.

Парохіяни першої греко-католицької

парохії на Холмщині в Городі над Бу-

гом, отсією дорогою складають прилох-

ву подяку всім Жертводавцям на візбу-

дову згорілої 28. IX. 1931. Іхньої церкви.

А саме: 1. ВП. Кузьмичеві зі Львова, за

золоч. кашу, дарування дозгу 30 зол.,

тощо. 2. ВП. Гелемеві зі Львова, за

золоч. дароносницю і ін. 3. Ха. Монастир-

ні ЧСВВ. у Львові за гарний неділений

фелон 4 Ха. Тов. Доставка у Львові, за

новий похоронний фелон і ін. 5. Впр. о.

Протоігуменові Ст. Решетній ЧСВВ. за

дар 100 зол. 6. Іх. Преосвященству Йоса-

фатові Коциловському Еп. Перем. за по-

ний святочний фелон і ін. 7. Іх. Преос-

вященству Маріянові Фульманові Еп. Люб-

линському за незвичайно щедрий дар

1000 зол. 8. Ха. Брантзам св. Онуфрія,

Мар. Тов. Пань у Львові і Впр. О. Іх. Пе-

лехові ЧСВВ. за срібно-золоч. Литиний

(50 зол.). 9. Вп. Паптам Царівним з Вар-

шави і 10. Усім іншим Жертводавцям за

дари, прислані ще перед пожежою. Не-

хай Г. Бог сторичею нагородить, побла-

гословить усім добром їхнім намірам

і заохотить тим добрим їх прикладом

інших до жертволюбності. — В імені

парохії: о. Йосафат Федорик ЧСВВ. —

душпастир у Городі, Микола Ваврисе-

вич — церковний староста. Городі

9. XII. 1931.

АДВОКАТ

д-р Микола Бих

переніс свою канцелярію

з Копичинець до Станиславова

і веде її

в Станиславові

при вул. Білінського ч. 6.

1065 недалеко Суду. 2-3

АЛЬФОНС ПОПЕ

МАЦІЦЬКИЙ

Переклад із французьк. мови М. Руд-

</